

Arrest

nr. 154 109 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X /II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling van de vordering tot schorsing te vorderen van de beslissing van 25 februari 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, dient op 12 mei 2004 en 1 juni 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2004 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt op 23 september 2004 onontvankelijk verklaard.

Op 23 juni 2005 deelt de gemeente Berchem aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat deze beslissing niet aan verzoeker ter kennis kon worden gebracht omdat uit een woonstcontrole blijkt dat hij niet meer woont op het aangeduide adres.

Op 19 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeker gemachtigd wordt tot een verblijf van onbeperkte duur.

Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten opzichte van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 13 §2bis van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Volgens het administratief dossier diende A. E. op 01.06.04 een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden overeenkomstig het toenmalige artikel 9,3° van de wet van 15.12.1980 in. Hij verklaarde toen sinds 1999 in België te verblijven, geïntegreerd te zijn en niet te kunnen terugkeren naar Ghana. Er werd geen paspoort voorgelegd. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden op 23.09.2004.

Een nieuwe aanvraag werd ingediend op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 op 19.11.09. Hij haalde aan minstens 10 jaar in België te zijn, eerder een poging te hebben ondernomen om een verblijfsrecht te krijgen (de regularisatieaanvraag van 2004 , geïntegreerd te zijn en Nederlands te spreken. Het legde een Ghanees paspoort voor. Betrokkene werd op 25.01.2011 geregulariseerd omwille van het feit dat hij een lang ononderbroken verblijf had van meer dan vijf jaar voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide. Hij verkeeg een B kaart op 14.04.2011.

Op 20.12.2013 stelt de lokale recherche van Antwerpen een pv (nr AN 55.LB.181651/2013) op tegen een zekere A., T.K. voorvalsheid in identiteitskaarten, reispassen en reisdocumenten. Het onderzoek naar de identiteitsfraude gepleegd door deze A., T. K. leert ons het volgende over de betrokkene:

Op 22.09. 2007 werden door de lokale recherche de vingerafdrukken van A., T. K. genomen toen hij zich ging aanbieden bij de gemeente voor inschrijving op basis van het visum gezinshereniging dat hij had verkregen in functie van zijn in België gevestigde vrouw. Deze vingerafdrukken werden geregistreerd met batchnummer 802000021890. Op 21.12.2013 werden opnieuw de vingerafdrukken van deze A., T. K. genomen (registratie vingerafdrukken onder batchnummer C00000225155). Deze laatste set van vingerafdrukken kwam niet overeen met de vingerafdrukken genomen in 2007. Het ging dus over een andere persoon. Verder onderzoek bracht aan het licht dat de vingerafdrukken genomen in 2007 van A. T. K. (80200021890) wel overeenkomen met vingerafdrukken genomen van A.E. in 2012 naar aanleiding van identiteitsfraude bij E.'s rijexamen.

Samengevat wil dit zeggen dat de persoon die nu door het leven gaat als A., E. zich in 2007 aanmeldde bij de gemeente als A., T. K. Daarenboven, uit vergelijking van de foto aangebracht op de visumaanvraag van A. T. van 13.03.07 met de foto op de huidige elektronische verblijfskaart van A. E. blijkt duidelijk dat de persoon nu gekend als A. E. in 2007 een aanvraag visum gezinshereniging indiende bij het Belgische consulaat in Accra onder de identiteit A., T. K.

Dat hij in Accra was in 2007 houdt in dat mijnheer dus niet ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag. De grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, namelijk dat hij al 10 jaar ononderbroken verblijf had in België, is vals. De uit dit 'lang verblijf voortgevloeide integratie is dus ook kwestieus. In het beste geval was zijn verblijf onderbroken door zijn

terugkeer naar Ghana en frauduleuze binnenkomst als A. T. K. in 2007. In het andere geval was mijnheer voor zijn frauduleuze binnenkomst in het Rijk nooit eerder in België geweest en heeft de regularisatieaanvraag uit 2004 van een derde persoon gebruikt om de regularisatieaanvraag in 2009 in te dienen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat mijnheer op frauduleuze wijze, want op een andere identiteit, het Rijk is binnen gekomen in 2007. Dit feit heeft hij achtergehouden voor de Belgische migratiediensten om zo zijn claim van de jaren ononderbroken verblijf voorafgaandelijk aan zijn regularisatie aanvraag niet in het gedrang te brengen.

Het is duidelijk dat de betrokkene een loopje neemt met de Belgische wetten en regels door naar genoeg een identiteit aan te nemen die het bereiken van zijn doel vergemakkelijkt. Niet alleen in kwesties van verblijfsrecht, ook voor het behalen van een rijbewijs heeft mijnheer zich bezondigd aan identiteitsfraude door iemand anders in zijn naam te sturen.

Had de Dienst Vreemdelingenzaken geweten dat de betrokkene in 2007 met een visum gezinshereniging onder een andere identiteit het Rijk was binnengekomen was de regularisatie nooit toegestaan geweest. Niet enkel omdat hij geen langdurig ononderbroken verblijf had in het Rijk maar vooral omwille van het feit dat de betrokkene door op een andere identiteit een visum type D gezinshereniging te verkrijgen een beslissende fraude gepleegd had die hem toegang tot het grondgebied verschaft heeft. De vaststelling van dergelijke ernstige feiten die blijken geven van kwade trouw tegenover de Belgische overheid zou bij de behandeling van de regularisatieaanvraag zeker geleid hebben tot uitsluiting van regularisatie voor de betrokkene. Het staat vast dat de fraude die gepleegd werd door mijnheer beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel wordt de het verblijfsrecht van onbeperkte duur ingetrokken en dient de B kaart te worden ingehouden.

(...)."

Verzoeker stelt een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat gekend is onder het rolnummer 163 830. Verzoeker activeert deze zaak op 5 oktober 2015 middels het vragen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 22 januari 2015 richt de advocaat van verzoeker een schrijven naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin ze opmerkt dat zij het dossier heeft opgevraagd bij de dienst openbaarheid van bestuur, dat zij de documenten bekwam maar vaststelde dat dit enkel documenten betrof omtrent verzoekers regularisatieaanvraag doch geen enkel document ter staving van de identiteitsfraude en dat haar meegedeeld werd dat de pv's konden worden opgevraagd bij het parket.

Op 29 september 2015 wordt verzoeker aangetroffen tijdens een controle op een Lijnbus.

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 29 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verzoeker stelt op 5 oktober 2015 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen deze beslissingen. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 178 624.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn".

- Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Onderhavige vordering werd ingesteld binnen de vijf dagen (*in casu* de zesde dag omdat de vijfde dag een zaterdag, zondag of feestdag was) na kennisgeving van de beslissing tot vasthouding/terbeschikkingstelling Regering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve onontvankelijk.

De vordering gaat tevens gelijktijdig gepaard met een vordering tot schorsing bij UDN m.b.t. de verwijderingsmaatregel of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is geworden (zaak met rolnummer 178 624).

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig Middel: schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de unie, schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en schending van artikel 6 en 8 van het EVRM; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet

Verzoeker kreeg op 25.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de vreemdelingenwet en volgende feiten:

(...)

Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met de bestreden beslissing.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken stelt immers in de bestreden beslissing het volgende:

☐ *“Betrokkene werd op 25.01.2011 geregulariseerd omwille van het feit dat hij een lang ononderbroken verblijf had van meer dan 5 jaar voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide.”*

☐ *“Dat hij in Accra was in 2007 houdt in dat mijnheer dus niet ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag. De grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, namelijk dat hij al 10 jaar ononderbroken verblijf had in België, is vals. De uit dit 'lang verblijf' voortgevloeide integratie is dus ook kwestieus.”*

Verzoeker betwist deze gegevens.

Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift een kopie van de beslissing van dienst vreemdelingenzaken d.d. 25.01.2011.

Uit deze beslissing valt op geen enkele wijze af te leiden op basis van welke redenen verzoeker een positieve beslissing kreeg of op welke grond verzoeker werd geregulariseerd.

Op geen enkele wijze kan uit de positieve beslissing d.d. 25.01.2011 worden afgeleid dat verzoeker geregulariseerd werd omwille van het feit dat hij een lang ononderbroken verblijf had van meer dan 5 jaar voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide.

Het enige wat de beslissing d.d. 25.01.2011 stelt is het volgende: Ingevolge de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19.11.2009 in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, kan ik u meedelen

dat er een beslissing werd genomen. Uw cliënt zal eerstdaags door de gemeente ontboden worden voor mededeling en overhandiging van deze beslissing.

Dienst vreemdelingenzaken motiveert niet op welke grond men wordt geregulariseerd. Enkel negatieve beslissingen worden gemotiveerd, positieve niet. Bezwaarlijk kan men dan ook stellen dat verzoeker geregulariseerd is op basis van zijn lang ononderbroken verblijf en zijn integratie.

Dat de motivering van dienst vreemdelingenzaken niet correct is en zij zich baseert op foutieve gegevens/onjuiste informatie.

Nergens blijkt uit een beslissing op grond waarvan verzoeker geregulariseerd werd.

De motivering van dienst vreemdelingenzaken is niet correct, niet zorgvuldig en niet redelijk.

Dienst vreemdelingenzaken stelt immers dat zij verzoeker geen verblijf zouden toegekend hebben indien hij geen langdurig ononderbroken verblijf in het Rijk kon aantonen terwijl nergens uit blijkt dat dit de reden was voor de regularisatie van verzoeker.

Dat derhalve de bestreden beslissing reeds een schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts is dienst vreemdelingenzaken van mening dat verzoeker identiteitsfraude heeft gepleegd. Dit stellen zij vast op basis van een onderzoek naar identiteitsfraude gepleegd door A. Thomas K. (pv nr AN55.LB.181651/2013). Volgens dienst vreemdelingenzaken zou verzoeker met een visum gezinshereniging in 2007 onder een andere identiteit in het rijk zijn binnengekomen. Indien zij dit geweten hadden bij het nemen van de beslissing in 2011 hadden zij verzoeker zeker uitgesloten van regularisatie. Volgens dvz was de fraude die mijnheer gepleegd heeft beslissend voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker betwist deze tenlasteleggingen.

Op 24.10.2014 heeft verzoeker aan de dienst openbaarheid van bestuur om inzage gevraagd van het dossier van verzoeker, meer met name:

- ☐ Informatie administratief dossier met betrekking tot pvnr AN 55.LB.181651/2013 + onderzoek
- ☐ Informatie administratief dossier m.b.t. vingerafdrukken, documenten i.v.m. identiteitsfraude rijexamen, foto visumaanvraag van A. Thomas van 13.03.2007 en foto elektronische verblijfskaart van A. Evans, alle documenten gezinshereniging, ...

Verzoeker heeft tot op heden nog geen inzage bekomen van dit dossier.

Op 18.11.2014 kan de raadsman van verzoeker dit dossier afhalen bij de dienst openbaarheid van bestuur (zie inventaris stuk).

Uiteraard dient verzoeker de mogelijkheid te krijgen deze stukken met zijn raadsman te bespreken in het kader van de rechten van verdediging. Verzoeker maakt dan ook voorbehoud hieromtrent standpunt in te nemen.

Uit navraag bij het parket te Antwerpen van het pv AN55.LB.181651/2013 blijkt dat dit dossier nog steeds in onderzoek is!?

Verzoeker heeft hiervoor een brief geschreven naar het parket te Antwerpen (zie inventaris stuk) om dit te bevestigen als ook om na het onderzoek inzage en kopie van het dossier te bekomen.

Het onderzoek is immers geheim, reden waarom in de huidige stand van zaken noch verzoeker noch zijn raadsman inzage kunnen krijgen van dit dossier.

Verzoeker stelt zich dan ook enorme vragen bij huidige gang van zaken.

Zijn verblijfsstatuut wordt ingetrokken op basis van een onderzoek dat nog lopende is, waar hij geen inzage van heeft, hij omtrent niet gehoord werd en waarbij het bovendien niet mogelijk kan zijn (tijdens de fase van het onderzoek) dat dienst vreemdelingenzaken beschikt over informatie van een onderzoek dat nog lopende is.

Verzoeker begrijpt niet dat lopende het onderzoek, dienst vreemdelingenzaken over deze informatie kan beschikken?

Dit is een schending van het vermoeden van onschuld.

Indien nodig zal verzoeker klacht neerleggen wegens schending van de artikelen 28 quinquies en 57 van het wetboek van strafvordering die bepalen immers dat de personen die professioneel betrokken worden bij een strafonderzoek (magistraten, politiemensen, experts, griffiers,) gebonden zijn door het beroepsgeheim. Als informatie wordt vrijgegeven over een strafonderzoek zijn die personen immers strafbaar uit hoofde van het al genoemde artikel 458 van het strafwetboek.

Verzoeker maakt voorbehoud om hieromtrent verder standpunt in te nemen en argumenten voor te leggen gelet op het feit dat hij thans via het parket geen inzage heeft en ook via de dienst openbaarheid van bestuur nog niet de nodige informatie bekwam.

Hoe dan ook dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken nagelaten heeft verzoeker omtrent deze feiten te horen.

Verzoeker werd noch door de politie noch door dienst vreemdelingenzaken omtrent deze tenlasteleggingen gehoord.

Verzoeker betwist deze aantijgingen.

De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is in de huidige stand van zaken zeer voorbarig genomen en in strijd met de rechten van verdediging, het hoorrecht en de onschuldpresumptie.

De onschuldpresumptie is een grondbeginsel van het strafrecht dat bepaalt dat een ieder voor onschuldig dient te worden gehouden tot het tegendeel is bewezen. De onschuldpresumptie wordt voorts uitdrukkelijk vermeld in artikel 6, lid 2 van het EVRM: Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

De onschuldpresumptie is in het EVRM geformuleerd als een recht van de verdachte maar is in feite een procesrechtelijk beginsel dat normen stelt aan hoe de vervolgende instantie zich dient te gedragen.

Het is duidelijk dat dienst vreemdelingenzaken met dit principe absoluut geen rekening heeft gehouden. Men verwijst naar een pv om aan te tonen dat er in huidige casu sprake is van identiteitsfraude. Verzoeker werd hieromtrent nooit gehoord noch door de politie noch door dienst vreemdelingenzaken. M.b.t de fraude die verzoeker met zijn rijbewijs zou gepleegd hebben, wordt zelfs niet verwezen naar een pv of ander bewijsstuk. Ook hieromtrent werd verzoeker niet gehoord.

In casu is de bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten - een beslissing tot verwijdering waardoor de richtlijn 2008/115/EU van toepassing is. Van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, dient er rekening te worden gehouden met hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, onder meer artikel 41 van het handvest.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Mocht dit wel het geval zijn geweest, dan had hij elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Verzoeker werd tot op heden nog niet gehoord zodat dienst vreemdelingenzaken louter voortgaat op veronderstellingen, zaken die nog niet bewezen zijn, zelfs nog in onderzoek zijn. Dienst vreemdelingenzaken heeft ook geen rekening gehouden met de andere elementen van verzoeker, namelijk met het feit dat verzoeker reeds jaren in België verblijft, volledig geïntegreerd is, hier verschillende jaren gewerkt heeft (dit blijkt uit de vele loonfiches, zijn arbeidscontracten en zijn attesten van inburgering). Bovendien heeft verzoeker hier in België ook een dochter waarvoor hij de nodige procedure zal starten om ze te erkennen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene onderdaan van een derde land.

Krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing dus rekening dienen te houden met volgende elementen: het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker.

Dit heeft zij niet gedaan, minstens blijkt dit op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing. Dit is niet ernstig, redelijk en zorgvuldig gelet op de gevolgen die de beslissing heeft verzoeker.

Zij hebben verzoeker hieromtrent ook niet gehoord.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p.17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

Dat het bezwaarlijk kan betwist worden dat verzoeker werd gehoord.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadeliger individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van unierecht (HVJ 22 november 2012 C-277/11,M/M, ro 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel voor de instellingen van de unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het unierecht vallen, zelfs als schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het handvest en de toelichtingen bij het handvest van de grondrechten pb C. 14 December 2007, afl. 303; zie ook HVJ 18 december 2008, C_349/07, Sopropre,...)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een

bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HVJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro85 en de daar aangehaalde rechtspraak)

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 13 van de vreemdelingenwet. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het unierecht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het handvest is in huidige casu dan ook van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013 C 383/13 PPU, M.G. ea, ro 34).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht zijn door de nationale regelgeving vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer voortvloeien uit artikel 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerking ongunstig kan beïnvloeden.

In huidige casu is er sprake van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze heeft aangetast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name dat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Indien men verzoeker had gehoord, had hij kunnen aanvoeren onmogelijk terug te kunnen omwille van zijn situatie, zijn onschuld kunnen bewijzen (minstens de aantijgingen betwisten), zijn langdurig verblijf in België kunnen voorleggen, integratie, werkbereidheid en het feit dat hij een dochter heeft in België waarvoor hij de nodige procedures zal opstarten om ze te erkennen.

Indien dvz met deze elementen had rekening gehouden, waarmee dvz krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet onder meer rekening mee had moeten houden, had dit mogelijks tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan kunnen leiden.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij

die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 25.02.2014 zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken voor verzoeker.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betekent dat verzoeker zal dienen terug te keren naar zijn land van herkomst, zijnde Ghana.

Dat door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst en hij hierdoor een onmenselijke of vernederende behandeling zal moeten ondergaan zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verblijft immers al zeer lange tijd in België.

Hij is intussen hier geïntegreerd. Dit blijkt uit de vele attesten van inburgering.

Hij is werkbereid en heeft steeds het nodige gedaan om in zijn eigen onderhoud te voorzien. Dit blijkt uit de vele loonfiches en arbeidscontracten die worden gevoegd.

Verzoeker heeft hier in België ook een dochtertje: O. M. L. N, geboren op 29.01.2014 te Edegem.

Verzoeker zal de nodige procedure opstarten om zijn dochter te kunnen erkennen.

Dat een verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan ook een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker beroept zich dan ook voornamelijk op artikel 8 van het "Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" (EVRM): het recht op een familie -en gezinsleven om niet te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zo zal hij immers gescheiden worden van zijn dochter en kan hij geen vaderschapsonderzoek laten doen om zijn kind te erkennen.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval.

Dat hij om deze reden de schorsing vraagt.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging is een schending van artikel 8 van het EVRM en vormt dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Omwille hiervan dienen de bestreden beslissing dan ook geschorst te worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 8 EVRM ; de beginselen van behoorlijk bestuur : de wet van 29.07.1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, artikel 62 Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel betwist de verzoekende partij dat hij geregulariseerd werd omwille van het feit dat hij een langdurig ononderbroken verblijf had van meer dan 5 jaar voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide.

De verzoekende partij meent aldus dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd aangezien niet blijkt uit de regularisatiebeslissing om welke reden(en) de verzoekende partij werd geregulariseerd.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij geen steek houdt.

De verzoekende partij heeft op 19.11.2009 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ingediend o.g.v. één van de criteria van de Instructie d.d. 19.07.2009.

In de aanvraag werd uitdrukkelijk aangeduid dat de verzoekende partij zich beroept op het criterium van het ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering.

Ook uit een nota in het administratief dossier blijkt dat er regularisatie werd bekomen o.g.v. het criterium 2.8.A van de Instructie d.d. 19.07.2009.

Bovendien heeft de verzoekende partij geen belang bij haar kritiek, nu in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het feit dat de fraude omtrent het ononderbroken verblijf niet determinerend was aangezien de verzoekende partij fraude heeft gepleegd om zich toegang tot het grondgebied te verschaffen.

Dit blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing :

“Samengevat wil dit zeggen dat de persoon die nu door het leven gaat als A., Evans zich in 2007 aanmeldde bij de gemeente als A. Thomas K. Daarenboven, uit vergelijking van de foto aangebracht op de visumaanvraag van A. Thomas van 13.03.07 met de foto op de huidige elektronische verblijfskaart van A. Evans blijkt duidelijk dat de persoon nu gekend als A. Evans in 2007 een aanvraag visum gezinshereniging indiende bij het Belgische consulaat in Accra onder de identiteit A., Thomas K.

Dat hij in Accra was in 2007 houdt in dat mijnheer dus niet ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag. De grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, namelijk dat hij al 10 jaar ononderbroken verblijf had in België. is vals. De uit dit ‘lang verblijf voortgevloeide integratie is dus ook kwestieus. In het beste geval was zijn verblijf onderbroken door zijn terugkeer naar Ghana en frauduleuze binnenkomst als A. Thomas K. in 2007. In het andere geval was mijnheer voor zijn frauduleuze binnenkomst in het Rijk nooit eerder in België geweest en heeft de regularisatieaanvraag uit 2004 van een derde persoon gebruikt om de regularisatieaanvraag in 2009 in te dienen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat mijnheer op frauduleuze wijze, want op een andere identiteit, het Rijk is binnen gekomen in 2007. Dit feit heeft hij achtergehouden voor de Belgische migratiediensten om zo zijn claim van de jaren ononderbroken verblijf voorafgaandelijk aan zijn regularisatie aanvraag niet in het gedrang te brengen.

Het is duidelijk dat de betrokkene een loopje neemt met de Belgische wetten en regels door naar genoegen een identiteit aan te nemen die het bereiken van zijn doel vergemakkelijkt. Niet alleen in kwesties van verblijfsrecht, ook voor het behalen van een rijbewijs heeft mijnheer zich bezondigd aan identiteitsfraude door iemand anders in zijn naam te sturen. Had de Dienst Vreemdelingenzaken geweten dat de betrokkene in 2007 met een visum gezinshereniging onder een andere identiteit het Rijk was binnengekomen was de regularisatie nooit toegestaan geweest. Niet enkel omdat hij geen langdurig ononderbroken verblijf had in het Rijk maar vooral omwille van het feit dat de betrokkene door op een andere identiteit een visum type D gezinshereniging te verkrijgen een beslissende fraude gepleegd had die hem toegang tot het grondgebied verschaft heeft. De vaststelling van dergelijke ernstige feiten die blijken geven van kwade trouw tegenover de Belgische overheid zou bij de behandeling van de regularisatieaanvraag zeker geleid hebben tot uitsluiting van regularisatie voor de betrokkene. Het staat vast dat de fraude die gepleegd werd door mijnheer beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel wordt de het verblijfsrecht van onbeperkte duur ingetrokken en dient de B-kaart te worden ingehouden. ”

In een tweede onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat zijn dossier nog steeds in onderzoek is en dat hij nog geen inzage heeft bekomen van zijn dossier.

De verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken “ kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft zich gesteund op informatie afkomstig van de lokale recherche van Antwerpen (pv. Nr. AN 55.LB.1811651/2013).

De verzoekende partij toont niet aan dat de vaststellingen in de bestreden beslissing foutief zijn. Zij voert geen concrete betwisting, doch houdt enkel voor dat zij niet werd gehoord en dat hierdoor haar rechten van verdediging geschonden worden.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het volstrekt theoretisch betoog laat geenszins toe te besluiten dat verzoekende partij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

Al evenmin kan de verzoekende partij zich beroepen op de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting nopens de draagwijdte van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, doch toont niet aan op welke wijze dit artikel zou zijn miskend.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat er sprake is van een hoger belang van het kind, een gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

In fine van haar verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich op de vermeende schending van artikel 3 van de wet van 29.07.1991.

In antwoord hierop wijst de verweerder er vooreerst op dat de formele motiveringsplicht vervat in de door verzoekster bedoelde wetsartikelen tot doel heeft om de bestuurde een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat laatstgenoemde in staat is terdege te oordelen of het zinvol is zich tegen de beslissing te verweren met de door het recht ter beschikking gestelde middelen door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698; R.v.St. nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag (art. 51/8, lid 1 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) als haar feitelijke grondslag (de aangehaalde asielmotieven zijn uitsluitend van economische en sociale aard; er wordt geen enkel nieuw element als bedoeld in de laatstvermelde wetsbepaling aangebracht) zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar tweede asielaanvraag niet in overweging is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de gemachtigde een einde stelt aan het verblijf van verzoeker die gemachtigd werd voor een verblijf van onbepaalde duur, wanneer hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. Er wordt verder in de bestreden beslissing verduidelijkt welke identiteitsfraude verzoeker gebruikt heeft om zijn machtiging tot onbepaald verblijf te verkrijgen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing omdat hij de volgende motieven ervan betwist: het motief dat hij geregulariseerd werd omwille van een ononderbroken verblijf van meer dan vijf jaar voorafgaandelijk aan zijn aanvraag en de integratie die daaruit voortvloeide, en het motief dat hij in 2007 in Accra verbleef, zodat hij niet ononderbroken in België verbleef voorafgaand aan zijn aanvraag. Verzoeker voert aan dat uit de positieve beslissing waarbij hij gemachtigd werd tot verblijf niet blijkt waarom hij geregulariseerd werd zodat de verwerende partij bezwaarlijk kan stellen dat hij geregulariseerd werd op basis van zijn ononderbroken verblijf en zijn integratie. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij de identiteitsfraude betwist, dat hij inzage gevraagd heeft in het dossier maar tot nu toe geen inzage heeft gekregen, dat hij heeft vastgesteld dat het PV een PV betreft van een zaak die nog in onderzoek is, dat hij er daarom geen inzage in kan krijgen en dat hij niet begrijpt waarom de verwerende partij er wel inzage in heeft gekregen.

3.3.2.1. Verzoeker voert aan dat uit de beslissing waarbij hem een machtiging tot verblijf werd toegekend, niet blijkt waarom dit gebeurde. Verzoeker kan hierin gevolgd worden. Dit brengt echter niet mee dat het motief “*Betrokkene werd op 25.01.2011 geregulariseerd omwille van het feit dat hij een lang ononderbroken verblijf had van meer dan vijf jaar voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag en de*

integratie die daaruit voortvloeide.” feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit motief thuishoort in een voorafgaande feitelijke uiteenzetting. Dit feit wordt verder in de bestreden beslissing uitgewerkt en in zijn context geplaatst:

“Dat hij in Accra was in 2007 houdt in dat mijnheer dus niet ononderbroken in België verbleef voorafgaandelijk aan zijn regularisatieaanvraag. De grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, namelijk dat hij al 10 jaar ononderbroken verblijf had in België, is vals. De uit dit 'lang verblijf voortgevloeide integratie is dus ook kwestieus. In het beste geval was zijn verblijf onderbroken door zijn terugkeer naar Ghana en frauduleuze binnenkomst als A. Thomas. K. in 2007. In het andere geval was mijnheer voor zijn frauduleuze binnenkomst in het Rijk nooit eerder in België geweest en heeft de regularisatieaanvraag uit 2004 van een derde persoon gebruikt om de regularisatieaanvraag in 2009 in te dienen. Wat er ook van zij, het is duidelijk dat mijnheer op frauduleuze wijze, want op een andere identiteit, het Rijk is binnen gekomen in 2007. Dit feit heeft hij achtergehouden voor de Belgische migratiediensten om zo zijn claim van de jaren ononderbroken verblijf voorafgaandelijk aan zijn regularisatie aanvraag niet in het gedrang te brengen.”

en

“Had de Dienst Vreemdelingenzaken geweten dat de betrokkene in 2007 met een visum gezinshereniging onder een andere identiteit het Rijk was binnengekomen was de regularisatie nooit toegestaan geweest. Niet enkel omdat hij geen langdurig ononderbroken verblijf had in het Rijk maar vooral omwille van het feit dat de betrokkene door op een andere identiteit een visum type D gezinshereniging te verkrijgen een beslissende fraude gepleegd had die hem toegang tot het grondgebied verschaft heeft. De vaststelling van dergelijke ernstige feiten die blijken geven van kwade trouw tegenover de Belgische overheid zou bij de behandeling van de regularisatieaanvraag zeker geleid hebben tot uitsluiting van regularisatie voor de betrokkene. Het staat vast dat de fraude die gepleegd werd door mijnheer beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht.”

De kern van deze motieven is dat verzoeker niet de waarheid verteld heeft over de duur van zijn verblijf in België en dat de grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag (die tot effectieve regularisatie heeft geleid) steunde, vals is. Hieraan wordt gekoppeld dat de regularisatie nooit zou toegestaan geweest zijn, mocht de verwerende partij geweten hebben dat verzoeker in 2007 onder een andere identiteit België binnengekomen zijn. De omstandigheid dat verzoeker kritiek uit op de vermelde reden waarom hem indertijd een verblijfsmachtiging zou zijn toegekend en op het feit dat de grond waarop hij zijn regularisatieaanvraag steunde, vals is, doet hieraan geen afbreuk, nu hij niet poogt te weerleggen dat hij geen identiteitsfraude heeft gepleegd, wat het hoofdmotief van de bestreden beslissing is.

3.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij geen inzage heeft gekregen in het dossier.

Uit de stukken van het dossier en uit de bijlagen bij het verzoekschrift voorlopige maatregelen, blijkt dat de raadvrouw van verzoeker bij de dienst openbaarheid van bestuur inzage heeft gevraagd in het dossier. Zij heeft inmiddels inzage gekregen maar deze stukken betroffen enkel documenten omtrent verzoekers regularisatieaanvraag doch geen documenten ter staving van de identiteitsfraude. Er werd haar meegedeeld dat de pv's konden worden opgevraagd bij het parket. Op 25 januari 2015 deelt zij dit mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier in deze zaak met rolnummer 163 830 blijkt dat daarin de stukken zitten met betrekking tot de identiteitsfraude van verzoeker. Ter zitting van 6 oktober wordt dit vastgesteld door de voorzitter en bevestigd door de advocaten van beide partijen. De advocaat van verzoeker merkt op dat zij deze stukken nooit eerder heeft gezien en deze niet heeft kunnen bespreken met haar cliënt, laat staan heeft kunnen gebruiken voor het opstellen van haar verzoekschrift. Op het voorstel dat zij deze stukken nu inkijkt en nota neemt, wenst zij niet in te gaan, omdat zij meent dat deze stukken haar eerder meegedeeld hadden moeten worden en omdat het deels stukken over een andere persoon dan haar cliënt betreft.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker of zijn advocaat inzage hebben gevraagd van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf. Er werd inzage gevraagd bij de Dienst Openbaarheid van Bestuur. De vraag rijst waarom geen inzage gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende huidige zaak (administratief dossier gevoegd in de zaak met rolnummer 163 830) bevinden deze stukken zich, zodat verzoeker of zijn advocaat er kennis van hadden kunnen nemen indien zij daarom gevraagd hadden. Los van de vraag of dit dan zou zijn

toegestaan of geweigerd, dient vastgesteld te worden dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker of zijn advocaat dit hebben gevraagd of dat dit hen geweigerd zou zijn. De brief van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 30 januari 2015 betreft enkel een antwoord op de vraag om verzoeker terug in het bezit te stellen van zijn verblijfskaart, en geen antwoord op de vraag om inzage in het dossier.

Waar verzoeker stelt dat het PV dat gebruikt werd om hem te beschuldigen van identiteitsfraude, behoort tot een dossier dat nog in onderzoek is en dat ongepast is dat de Dienst Vreemdelingenzaken daar toegang toe krijgt, moet worden vastgesteld dat dit PV van 20 december 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, werd genomen in het kader van een onderzoek schijnhuwelijk en dat het mogelijk dit onderzoek is dat nog niet afgesloten is. Bovendien blijkt uit het pv dat *“de hiervoor vastgestelde gegevens werden ter kennis gebracht aan DVZ. Er werd informatie opgevraagd namens ‘A.E.’ en O.C.”* Het pv werd bijgevolg opgesteld met behulp van informatie verkregen van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat verzoeker *in casu* niet met goed gevolg kan voorhouden dat hij niet begrijpt waarom de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt over dit PV.

Waar verzoeker aanvoert dat inzake de fraude met zijn rijbewijs niet wordt verwezen naar een PV of een ander bewijsstuk, dient te worden opgemerkt dat het motief *“Niet alleen in kwesties van verblijfsrecht, ook voor het behalen van een rijbewijs heeft mijnheer zich bezondigd aan identiteitsfraude door iemand anders in zijn naam te sturen.”* een overtollig motief is, zonder hetwelk de bestreden beslissing afdoende is geschraagd door de overige motieven. Kritiek op een overtollig motief doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De opmerkingen van verzoeker in verband met een mogelijke strafklacht vallen buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat hierop niet kan worden ingegaan.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat het vermoeden van onschuld is geschonden, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de verwerende partij niet verhindert om op basis van vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Zoals reeds gesteld bevinden de stukken waarop de bestreden beslissing gesteund is, zich in het administratief dossier. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.5.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november

2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 13, § 2bis van vreemdelingenwet. De vraag rijst of deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In deze stand van het geding kan evenwel niet worden uitgesloten dat, door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering

de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3.5.2. *In casu* blijkt dat verzoeker aanvoert dat, was hij gehoord geweest, hij elementen had kunnen aanreiken over het feit dat hij reeds jaren in België verblijft, volledig geïntegreerd is, hier verschillende jaren gewerkt heeft en hier een dochter heeft waarvoor hij de nodige procedure zal starten om ze te erkennen. Tevens voert verzoeker aan dat hij niet gehoord werd omtrent de identiteitsfraude en dat hij deze aantijgingen betwist.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het verblijf van verzoeker in België, minstens sinds 2007, en van zijn integratie. Met deze elementen wordt rekening gehouden in de bestreden beslissing, maar wordt geoordeeld dat verzoeker door zijn identiteitsfraude een loopje neemt met de Belgische wetten en regels door naar genoegen een identiteit aan te nemen die het bereiken van zijn doel vergemakkelijkt en dat fraude beslissend was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat, was verzoeker gehoord geweest over zijn verblijf en zijn integratie, dit geen afbreuk zou doen aan de gepleegde fraude en dus niet zou leiden tot een andere afloop.

Waar verzoeker aanvoert dat hij had kunnen melden dat hij een dochter heeft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangeeft dat hij dit kind nog niet erkend heeft maar dat hij de procedure zal opstarten. Was verzoeker hierover gehoord geweest, had de verwerende partij niet anders kunnen vaststellen dan dat verzoeker dit kind nog niet erkend heeft zodat het niet vaststaat dat dit zijn kind is. Ook hier dient te worden vastgesteld dat, was verzoeker gehoord geweest over het kind, dit *prima facie* niet zou geleid hebben tot een andere afloop inzake de bestreden beslissing dd. 25 februari 2014. In dit verband wordt tevens opgemerkt dat de advocaat van verzoeker op de zitting van 6 oktober 2015 aangeeft dat ook op dat moment de procedure inzake erkenning nog niet gestart is. Naar eigen zeggen omdat verzoeker in illegaal verblijf was. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat een illegaal verblijf niet verhindert dat een erkenningsprocedure wordt opgestart.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hij niet werd gehoord inzake zijn identiteitsfraude, beperkt hij zich tot de mededeling dat hij deze aantijgingen betwist. Waar niet kan ontkend worden dat verzoeker, vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, niet in de mogelijkheid was om zich hierop te verdedigen, aangezien hem vooraf niets meegedeeld werd, moet worden opgemerkt dat verzoeker, door kennis te nemen van de bestreden beslissing, weet waarom de verwerende partij hem beticht van identiteitsfraude. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de heer Evans A. in België verblijft sinds minstens 2004 en geregulariseerd werd. De heer Thomas K. A. verkreeg in 2007 een visum gezinshereniging en kwam in 2007 België binnen. De vingerafdrukken genomen in 2007 van deze Thomas K.A. komen overeen met de vingerafdrukken van de heer Evans A. genomen in 2012, wat wil zeggen dat de persoon die zich in 2012 uitgeeft voor Evans A. niet dezelfde persoon is als diegene die al in België verblijft sedert minstens 2004 maar slechts België is binnengekomen in 2007. Zelfs zonder kennis te nemen van de documenten die aan de basis liggen van deze beslissing, kon verzoeker in het middel minstens uiteenzetten waarom hij deze aantijgingen betwist en kon hij zijn versie van de feiten geven. Verzoeker laat dit in het geheel na. Volledigheidshalve wordt herhaald dat verzoeker inzake kon vragen in zijn dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit nagelaten heeft. Ook in dit verband dient dus opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel nalaat te verduidelijken welke elementen hij had wensen te vermelden bij een eventueel gehoor, en zo dus evenmin aangeeft dat deze (onbekende) elementen tot een andere afloop hadden kunnen leiden. Hetzelfde kan worden gesteld voor de fraude gepleegd bij het behalen van zijn rijbewijs. Bovendien werd reeds hierboven gesteld dat het motief inzake het rijbewijs van verzoeker een overtuigend motief is.

De schending van het hoorrecht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.6. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten worden gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker. Verzoeker meent dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Er dient *prima facie* te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zijn verblijf in België en met zijn integratie, maar dat deze integratie ondergeschikt is aan het feit dat verzoeker fraude heeft gepleegd.

Verzoeker geeft in het middel verder geen verduidelijking over welk gezins- en familieleven hij in België heeft. Zoals reeds werd gesteld, zegt verzoeker dat hij de vader is van een kind maar moet worden vastgesteld dat hij de erkenningsprocedure nog (steeds) niet heeft opgestart. Verzoeker brengt verder geen enkele verduidelijking of concreet gegeven aan, zodat niet kan worden onderzocht in welk opzicht geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen inzake het hoger belang van het kind, het gezins- en het familieleven van verzoeker.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan *prima facie* niet worden aangenomen.

3.3.7. In de hoofding van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, maar in de tekst van het middel wordt deze aangevoerde schending niet verder uitgewerkt.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° en artikel 39/78 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker geeft niet te kennen in welk opzicht de door hem aangevoerde bepalingen zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden tot schorsing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET